

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΝΟΣ ΠΟΙΗΤΟΥ ΝΥΜΦΕΥΘΕΝΤΟΣ.

Φίλτατε!

Με ἐρωτᾷς πῶς διάγω τανῦν καὶ πῶς μοὶ φαίνεται ὁ ἐγγαμος βίος. Τί νὰ σὲ εἶπω, ἀδελφε εἶναι ἐξαίρετος. Ὁ ἀπορήτης, εἰμὶ βέβαιος, ὥς ἀπορῶ καὶ ἐγὼ μὲ τὸν ἑαυτόν μου, ἀλλὰ οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα. Τί τρελλὸς ὅπου ἤμην ὅταν ἤμην ποιητής! Φαντάσου νὰ κάθημαι ὥρας ὀλοκλήρους ἀτενίζων τὸ ὄψος τῆς σελήνης, τὸ ὅποιον καὶ ἐκάλουν τότε ἀργυρὰν καὶ μελαγχολικὴν φοῖβην ἀκολουθῶν τὸ ἔθος τῶν συναδέλφων μου ἐν ποιήσει. Τώρα οὔτε σελήνην καὶ τὴν ὀνομάζω, ἀλλὰ φεγγάρι ὅταν ὁμιλοῦμεν περὶ αὐτῆς μὲ τὴν σύζυγόν μου. Μὴ νομίσῃς δὲ ὅτι ῥωμαντολογοῦμεν περὶ σελήνης μὲ τὴν γυναῖκά μου· πολλοῦ γε καὶ δεῖ! παρατηροῦμεν μόνον αὐτὴν μὲ τὸν Καζαμίαν ἀνὰ χεῖρας διὰ νὰ ἴδωμεν ἐὰν ἡ πλαγία ἢ ὀρθία θέσις τῆς προμηνύει ὅτι θὰ βρεῖται τὴν ἐπισύσαν, καὶ ἐν τριαύτῃ περιπτώσει νὰ ἀποφασίσωμεν ἐὰν θὰ βάλωμεν ἢ ὄχι μπουγάδαν τὴν δευτέραν. Πίσσον μοὶ ἤρεσκον πρότερον τὰ ἀνθη! τώρα τρελλαίνομαι διὰ τὰ ῥεπανάκια! Τὸ κελάρυσμα τοῦ ῥύακος καὶ ὁ ρλοῖσθος τῆς θαλάσσης μὲ καθήδυνον πρὸ ἐνὸς ἔτους! τώρα τὰ ἀντεκατέστησα διὰ τοῦ κλαυθμηρίσματος τοῦ νεογεννήτου τέκνου μου καὶ τοῦ ῥογχαλητοῦ τῆς συζύγου μου, διότι πρέπει νὰ σοὶ εἶπω ὅτι ἡ κυρία Κυπρίδου ῥοχαλίζει ὥς Τάταρος! Πέρυσιν καθ' ἑκάστην πρωΐαν μὲ ἀφύπνιζε τὸ κελάδημα τῆς ἀηδόνης, τώρα ἡ μαγείρισσά μου, μία παχεῖα Ἀνδριώτισσα μὲ ἐξυπνᾷ μὲ τὸν ὑπόρρινον ἀμανέν της, ὅν τακτικῶς καθ' ἑκάστην πρωΐαν ἀπαγγέλλει ἀνάπτουσα τὴν ἐστίναν καὶ ψήνουσα τὸν καφέν. Ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη καὶ γελῶ τοὺς παλμούς, οὓς ἠσθάνομην ὅταν τὴν χεῖρά μου προσήγγιζεν ἡ χεὶρ τῆς ἐρωμένης μου, ὅταν ἡ φωνὴ τῆς ζανθῆς μου Κυπρίδος προσέβαλλε τὴν ἀκοήν μου. Τί γελοῖον πρᾶγμα εἰς τὰ καλὰ καθούμενα νὰ ἔχῃ κανεὶς καρδιόκτυπον. Δόξα σοι ὁ Θεὸς τώρα ἡσύχασα καὶ ἐθεραπεύθην ἐντελῶς ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀσθένειαν. Διὰ νὰ αἰσθανθῶ τώρα παλμὸν ἡξεύρεις τί πρέπει νὰ συμβῇ; Τοῦλάχιστον νὰ μὲ πατήσῃ ἡ γυναῖκά μου εἰς τὸν κάλὸν μου. Τώρα ὡς πᾶς ἄνθρωπος νοικοκύρης καὶ ιδιοκτῆτης ἔχω καὶ κάλους, ἀλλὰ δὲν ὑποφέρω πολὺ ἐξ αὐτῶν

διότι ἡ καυμένη ἡ γυναῖκά μου λαμβάνει τὴν φροντίδα κατὰ σάββατον νὰ μοὶ κάμνῃ ποδόλουτρον, πρὸς τούτοις ἡ γειτόνισσά μας κυρία Δεσποينوῦκα μᾶς ἐσυμβούλευσεν ἕνα ἱατρικὸν καὶ ἔχω σκοπὸν νὰ κάμω χρῆσιν, διότι καὶ ἡ παραμὰνα μας μὲ διεβεβαίωσεν ὅτι εἶναι ἀλάνθαστον. Ἄμα νομφευθῇ καὶ σὺ καὶ κάμης κάλους θὰ σοὶ στείλω τὴν συνταγὴν. Μοὶ παρήλθεν ἐπίσης καὶ ἡ μανία ἐκείνη τῆς ποιήσεως, καθ' ἣν δὲν διήρχετο ἐβδομάς χωρὶς νὰ γράψω 20 στίχους. Καταγίνομαι ὁμῶς πάντοτε εἰς τὴν μελέτην. Ἀναγινώσκω τὴν πολιτικὴν οἰκονομίαν τοῦ κυρίου Σούτσου καὶ ἔγινα καὶ συνδρομητὴς εἰς τὰ Γεωπονικὰ τοῦ κυρίου Ὀρφανίδου. Γράφω συγχρόνως καὶ μίαν πραγματείαν περὶ οἰκογενειακῆς ὑγιεινῆς, ἡ ὁποία πιστεύω νὰ κάμῃ κρότον. Ἐκτὸς τούτων φίλτατε, μετεβλήθην πολὺ καὶ κατὰ τὸ ἐξωτερικόν. Μὲ ἐνθουμῆσαι βεβαίως πάντοτε μὲ τὴν κόμην μακρὰν καὶ ὠχρὸν τὸ πρόσωπον. Ἄν μὲ ἴδῃς τώρα δὲν θὰ μὲ γνωρίσῃς! Ἐκοφα σύρριζα τὰ μαλλιά μου, τὸ πρόσωπόν μου εἶναι ῥοδοκόκκινον καὶ εἶμαι πλήρης ὑγείας. Τὴν εὐεξίαν μου ταύτην ὀφείλω εἰς τὴν δίαιταν, μεθ' ἧς ζῶ, κοιμώμενος εἰς τὰς 8 τὸ ἑσπέρας καὶ ἐγαιρόμενος λίαν πρωΐ. Τὴν νύκτα φορῶ σκοῦφον βαμβάκερον. Ἄχ! φίλε μου τί περίφημον πρᾶγμα ὁ σκοῦφος! Πιστεύεις ὅτι ἀφ' ἧς τὸν μεταχειρίζομαι δὲν βλέπω πλέον ὄνειρα; Φαίνεται τὰ ἀπορροφᾷ ὁ σκοῦφος. Ἄ! σὲ συμβουλεύω ἂν δὲν ἔχῃς ἐρωμένην νὰ κάμῃς χρῆσιν τοῦ εὐεργετικοῦ αὐτοῦ καλύμματος καὶ δὲν θὰ μετανόησῃς. Σοὶ λέγω ἐὰν δὲν ἔχῃς ἐρωμένην, διότι ἐκ παίρας γινώσκω ὅτι αἱ ῥωμαντικάι δὲν δύνανται νὰ παραδεχθῶσιν ὅτι σκοῦφος δύναται ποτὲ νὰ καλύψῃ ποιητικὴν κεφαλὴν, ἣν φαντάζονται πάντοτε ἐστεμμένην μὲ δάφνας. Ἐνθυμοῦμαι μίαν ἐρωμένην μου πρὸ δύο ἐτῶν ἥτις δὲν μοὶ ἐπέτρεπε νὰ φορῶ οὔτε φανέλαν.

— Πῶς! μοὶ ἔλεγε, καρδιά πάλλουσα ὑπὸ φανέλαν;

Ἐκτοτε εἶμαι περίεργος νὰ μάθω ἂν ἡ φανέλλα ἔχῃ τὴν ιδιότητα νὰ ἐξουδετερώῃ τοὺς παλμούς. Ἐρώτησε σὲ παρκαλῶ σὺ ὅπου εἶσαι εἰς τὰς Ἀθήνας τὸν κύριον Στροῦμπον καὶ γράψε μου. Ἠγάπων πολὺ ὡς γινώσκεις, τὰ μῦρα. Τώρα τὰ ἀποστρέφομαι καὶ μόλις ὑποφέρω τὴν ὁσμὴν φιλοδωρηματοῦ τινος ὅπερ μοὶ προσφέρει συχνάκις τὸ νεογέννητον τέκνον μου. Εἰς τὴν οἰκίαν εἵμεθα ὅλοι καλὰ. Ἐγὼ εἶμαι

ὀλίγον συναγχωμένος, διότι χθές τὴν νύκτα ἦτο ἀδιάθετον τὸ μικρόν μας καὶ διὰ τὸ ἡσυχάσω τὸ ἐπεριπάτησα ὀλίγον ἐντὸς τοῦ δωματίου καὶ ὡς φαίνεται ἐκρύωσα ἐπειδὴ ἔμεινα ἀρκετὴν ὥραν μὲ τὰ νυκτικά, ἂν καὶ ἡ καυμένη ἡ σύζυγός μου μοῦ ἐρώναζε νὰ τυλιχθῶ μὲ τὸ πάπλωμα. "Ἄν θέλῃς καὶ νέα ἐγέννησε καὶ ἡ Μανὸν μας. Ἄγνοεῖς ἴσως ὅτι Μανὸν ὀνομάζε-ται ἡ γάτα μας· εἶναι τὸ μόνον ποιητικὸν ὄνομα τὸ ὁποῖον ἀπέμεινεν εἰς τὸν οἶκόν μας. "Ἐκκεῖ ὡραῖα γιγάρια. Θὰ τὰ διδάξω πολλὰ πράγ-ματα σπάνια καὶ οὕτω θὰ ἔχω καὶ μίαν δια-σκεδάσιν. Θὰ μὲ κατηγορήσῃ, ὅτι καταγίνομαι μὲ τὰ ζῶα; ἔ, φίλε μου, σοὶ ἀπαντῶ διὰ στόμα-τος ἐνὸς γάλλου φιλοσόφου. Ἀρκετὰ ἐγνώρισα τοὺς ἀνθρώπους!

Θὰ σοὶ γράψω πάλιν.

Ὁ σὸς
ΑΒΑΗΤΙΣΤΟΣ.

Υ. Γ. Ἄν μοῦ στείλῃς ὀλίγον καλὸ λάδι καὶ μερικαῖς ἐλῆες ἀπὸ τὸ κτήμά σου, θὰ μὲ ὑπο-χρεώσῃς.

Σοὶ ἔγραψα καὶ ἄλλοτε ὅτι ἔχω πρὸς πώλη-σιν πολλὰ βιβλία, Λαμαρτίνον, Βίκτωρα Οὐγον, Βύρων, Alfred de Musset καὶ ἄλλους. Ἄν τύχῃ ἀγοραστὴς φρόντισε, τὰ δίδω ὅσα ὅσα.

Ὁ ἴδιος.

Τὰ παράδοξα τῆς προτερίας εἶναι ἀλλήθειας τῆς ἐπιούσης.

Ἡ σιωπὴ εἶναι ὁ θρίαμβος τῶν ἀνοήτων, καὶ ἡ νύξ δὲν εἶναι ἡ βασιλεία τῶν ἐντίμων ἀν-θρώπων.

EDOUARD LABOULAIN.

Ὅποτεν ὄνειρον γλυκὺ τὰς σκέψεις στεφανώνει,
Ποθοῦμεν πρᾶγμα νὰ γενῇ καὶ ὁμῶς ἅμα μόνῃ
Ἀρχὴ πραγματικότητος φανῇ, ταχὺς ὁ κόρος

Προσβάλλει τοῦ ὄναιρου μας τὴν τέρψιν παραφόρως.

Ἄλλ' ὅταν ζῇ τις τεθνεώς· ὅταν καρδίαν πλέον
Δὲν ἔχῃ, καὶ ἀπώλεσε πᾶν ὄνειρον ὡραῖον,
Τότε θρηνεῖτε· ὁ νεκρὸς αὐτὸς διανοεῖται.
Τὶ εἶχε, τὶ ἀπώλεσε, τὶ ἤλπισ' ἐνθυμεῖται.

Δ. ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ.

Ὡς ἀστραπὴ, ὡς ἄνθος, θνήσκει, φεῦ! ἔρως,
μεγαλοφυῖα καὶ δόξα.

Διὰ τῆς μᾶστιγος ὠθεῖ ὁ χρόνος, οὔτε τὴν
σοφίαν σεβόμενος, οὔτε τοὺς ἔρωτας ἐλεῶν!

P. S. DE. BÉRANGER.

Ἡ τυραννία εἶναι τοῦ δούλου τὸ ἐγκλημα!
Κύπτων ὑπὸ τὸν ζυγόν, ἐστὶ σχεδὸν ἴσον τῷ
χαλκεύειν αὐτὰ, καὶ ἀνέχεσθαι τοὺς τυράννους,
ἐστὶν ὁμοῖον τοῦ ἐνθαρρύνειν αὐτούς.

Ὅ,τι μίαν πνοὴν ἀνέμου φέρει, ἑτέρα τὸ ἀρπύ-
ζει· ἐκάστη ὥρα ἔχει τὴν σκέψιν τῆς, καὶ ἐκά-
στη νύξ τὸ ὄνειρόν τῆς.

LAMARTINE.

Νέος ὅστις ἀγαπᾷ νὰ στολίζηται ματαίως,
ὡς γυνή, εἶναι ἀνάξιος τῆς σοφίας καὶ τῆς δό-
ξης. Ἡ δόξα δὲν ὀφείλεται εἰμὴ εἰς καρδίαν
γνωρίζουσαν νὰ ὑποφέρει τοὺς πόνους καὶ νὰ
καταπατῇ τὰς ἡδονάς.

FENELON.

Ἄπ' ἀγαθῶν ἀγαθὰ θέλεις μάθῃ· ἂν δὲ μετὰ
κακῶν συναναστραφῇ, θὰ ἀπολέσῃ καὶ τὸ
ἤδη ὑπάρχον φρόνημα.

Τὸ εὐεργετεῖν τοὺς κακοὺς, ἐστὶ χάρις μα-
ταία· ἐστὶ ταύτῳ ὡς νὰ σπεῖρῃ τις εἰς τὴν θά-
λασσαν.

ΘΕΟΓΝΗΣ.

Ὁ χρυσοῦς καὶ ὁ ἄργυρος αἰείποτε δόλον φέ-
ρουν εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Λυγρὸς καὶ ὕδωρ καὶ πῦρ, ἀκατάσχετα πάντα.

ΦΩΚΥΑΙΔΗΣ.